

VERKEERD VERBONDEN

Washington, D.C.

Maandag 12 juni 1995

Een late voorjaarsstorm had de hoofdstad van de Verenigde Staten veranderd in een nat, naargeestig oord. Door het dikke wolkendek was het 's middags zo donker op straat dat de automobilisten hun koplampen aandeden. Maar in C Street scheen de zon in een hoek van het ministerie van Buitenlandse Zaken, in het kantoor van de secretaris-generaal voor internationale drugszaken en wetshandhaving, door de kantoormedewerkers liefkozend het 'secretariaat voor drugs en boeven' genoemd. De staf van ambassadeur Robert S. Gelbard vierde het feit dat Amerikaanse en Colombiaanse drugsbestrijders zojuist een van de belangrijkste figuren van het Calicocaïnekartel hadden aangehouden. Na maanden van onophoudelijk vleien, aandringen en intimideren door Gelbard had de regering in Bogotá eindelijk een prominente smokkelaar te pakken gekregen. Het was niet echt de doodklap voor de rijkste criminele organisatie ter wereld. De grote baas, het hoofd van het kartel, was nog steeds op vrije voeten en het leek erop dat hij werd beschermd door de machtig-

ste politici in Colombia. Toch durfden Gelbard en zijn medewerkers te hopen dat het Calisyndicaat kon worden opgerold.

Aan de andere kant van de Potomac, in Langley, Virginia, nam een telefoniste rond halfeen een binnenkomend gesprek aan. 'Central Intelligence Agency,' zei ze opgewekt.

'Ja, hallo. Neemt u me alstublieft mijn Engels niet kwalijk,' antwoordde een Latijns-Amerikaans klinkende stem in perfect Engels. 'Ik bel vanuit Colombia. Ik heb belangrijke informatie over het Calidrugskartel – het hoofd van het kartel, ik weet waar hij is.'

'Jawel, meneer. En met wie kan ik u doorverbinden?'

'Nou, uw dienst heeft daar mensen. Ze proberen die man te vinden. Ik bied mijn hulp aan.'

'Dank u wel, meneer. Met wie kan ik u doorverbinden?'

Na een lange stilte zei de man dat hij niemand van de CIA van naam kende, maar graag zou willen spreken met iemand die geïnteresseerd was in het aanhouden van Rodríguez Orejuela, de godfather van het Colombiaanse drugssyndicaat. De telefoniste was niet sceptisch of onder de indruk. Ze bleef opgewekt en vroeg naar een specifiek kantoor, een medewerker of een telefoonnummer.

De beller drong aan. 'Hebt u een faxnummer?'

'Het spijt me.'

'Hebt u een nummer voor tips of anonieme bronnen?'

'Nee, het spijt me. Misschien kunt u later nog eens bellen.'

Zo'n zevenendertighonderd kilometer zuidelijker hing de man die zojuist de CIA had gebeld een zwarte telefoonhoorn op de haak. Hij was lang, had donkere haren en een keurig geknipte baard. Zijn nonchalant-chique kleding, kenmerkend voor de tropen, verraadde weinig over zijn achtergrond. Voor vreemden in het drukke Telecom-gebouw in het centrum had hij kunnen doorgaan voor een hoogleraar van middelbare leeftijd, een rechter buiten dienst of de vicepresident van een bank.

Hij talmde even in de geluiddichte beslotenheid van de telefooncel. Zijn handen trilden nog. Hij had zijn leven op het spel gezet om dit gesprek te voeren. Hij slaakte een langzame, diepe

zucht en herhaalde in gedachten het gesprek. Het leek absurd. Tot hij zich realiseerde dat de telefoniste niet onbekwaam was... ze screende de gesprekken. Hij was gewoon de zoveelste irritante beller, een halvegare. En misschien was hij inderdaad gek.

Als Miguel en de andere bazen van het Calikartel zelfs maar vermóedden dat hij de CIA had gebeld, was hij ten dode opgeschreven. Geen proces, geen verdediging, alleen een paar kogels door zijn hoofd... als hij geluk had. Er waren ergere manieren om dood te gaan. Hij was er soms dichtbij geweest. Maar op die middag medio juni wist hij wat hij deed. Hij was ten einde raad, maar hij was geen mafkees.

Hij was zevenenveertig en een huiselijk man, en al zesenhalf jaar lang een van de hoogste medewerkers van de meest meedogenloze en machtigste criminelen ter wereld. Nu wilde hij uit het kartel stappen, uit een organisatie die met pensioen gaan of ontslag nemen ontmoedigde.

Toen hij uit de telefooncel kwam, lette hij goed op of hij bekenden zag; hij had al een smoes klaar om zijn aanwezigheid in het Telecom-gebouw te verklaren. Er waren tenslotte karteltelefoons onder handbereik. Maar die kon hij niet gebruiken. Het kartel tapte alle gesprekken af. Hij wist beter dan de meesten dat er in heel Cali geen enkele privételefoon was die echt privé was.

Hij stapte de klamme middaghitte van Cali in. Aan de overkant van de straat stond de uit rode baksteen opgetrokken Iglesia de San Francisco, een achttiende-eeuwse kerk en toeristentrekpleister, met haar karakteristieke klokkentoren in mudejarstijl. Hij glipte het koele, schemerige heiligdom binnen en liep naar het altaar. Hij moest nadenken over zijn volgende zet. Hij had zijn wanhopige plan om de kartelbaas ten val te brengen aan niemand verteld, zelfs niet aan zijn vrouw, hoewel hij haar en hun kinderen in groot gevaar bracht. Hij hield zichzelf voor dat ze het niet zou willen weten, dat ze doodsbang zou zijn of erger nog, dat ze haar angst niet zou kunnen verbergen. Hij moest de waarheid verzwijgen om haar te beschermen... om het leven van hen allemaal te beschermen. Hij had zich nog nooit zo eenzaam gevoeld.

Afgezien van de Vader, de Zoon en de Heilige Maagd tot wie hij bad, vertrouwde de man die zich die middag voor het altaar

van de Iglesia de San Francisco op zijn knieën liet vallen niemand anders dan de CIA... en hij kwam niet eens voorbij de telefoniste in Langley.

DEEL I

De karteloorlogen
1989-1993

ZESENHALF JAAR EERDER

Bogotá, Colombia
Medio januari 1989

Jorge Salcedo borg zijn reistas op in een bagageruimte boven zijn hoofd en plofte neer op een plaats bij het raam van de bejaarde Boeing 727. Het was een ochtendvlucht van Bogotá naar Cali, Colombia, en hij had een hekel aan reizen. Afgezien van het lastige tijdstip kon de eenenveertigjarige zakenman zich niet goed veroorloven tijd te onttrekken aan zijn meest recente onderneming, een kleine raffinaderij die hij aan het opzetten was om gebruikte motorolie te recyclen. Het project liep achter op het schema en hij vertrok voor een mysterieuze reis. Hij had er geen idee van waarom hij naar Cali ging. Sterker nog, tot zijn aankomst een uur eerder op El Dorado International Airport van Bogotá had hij zelfs zijn reisbestemming niet geweten.

‘Jorge, je moet met me meegaan. Er zijn mensen die je willen ontmoeten,’ had zijn vriend Mario door de telefoon gezegd. Hij had aangedrongen. Hij had Jorge gevraagd een weekendtas in te pakken en toen opgehangen. Nu zaten ze samen in het vliegtuig.

‘Waar gaat het over, Mario?’ Jorge kon een klank van onge-

duld niet verbergen toen hij zich tot zijn vriend wendde, die naast hem aan het gangpad ging zitten. ‘Wat doen we hier?’

Mario was, net als Jorge, begin veertig, fit, goed verzorgd en vol zelfvertrouwen. Zelfs in informele burgerkleding zag hij er krijgshaftig uit, als iemand van een castingbureau. Maar Mario del Basto, een onlangs gepensioneerde majoor, was een onvervalste, hoog onderscheiden militair.

‘We praten zodra we zijn opgestegen,’ verzekerde hij Jorge. Hij knikte naar de vreemden die nog in het gangpad stonden.

Jorge had Mario altijd vertrouwd. Ze waren goed bevriend sinds kort nadat Jorge in 1984 dienst had genomen in het Colombiaanse reserveleger. Mario, officier in het staande leger, werd commandant van Jorges in Cali gestationeerde reserve-eenheid. De majoor verliet zich op Jorge, een inlichtingenofficier met waardevolle vaardigheden op wapengebied, elektronische bewaking, radiotechniek en fotografie.

Het reserveleger was onbetaald vrijwilligerswerk, maar het gaf Jorge een idee van een militaire loopbaan zoals die van zijn vader, generaal Jorge Salcedo. Salcedo senior was kandidaat geweest voor opperbevelhebber van de Colombiaanse strijdkrachten en hij was na zijn pensionering rond het midden van de jaren zestig van de twintigste eeuw bijna vijfentwintig jaar een vooraanstaand publieke persoonlijkheid gebleven.

Jorge herkende dingen van zijn vader in majoor Del Basto. Ze waren alle twee beroepsofficier. Ze droegen alle twee een uniform met een borst vol medailles wegens heldhaftig gedrag. Ze hadden alle twee uitgebreide ervaring in de strijd met tegen de regering gerichte guerrilla’s.

Als zoon van een generaal had Jorge altijd veel voorrechten gehad, van financiële zekerheid en maatschappelijk aanzien tot reismogelijkheden, zoals een langdurig verblijf in de Verenigde Staten toen zijn vader in Kansas gestationeerd was. Het had ook invloed op zijn kijk op groepen zoals de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia), waartegen zijn vader oorlogvoerde. Thuis en bij de reservestrijdkrachten beschouwde Jorge de guerrillero’s als onverbeterlijke terroristen en hij deelde de binnen de strijdkrachten heersende mening dat door de regering ge-

sanctioneerde vredesbesprekingen de guerrillero's alleen maar de mogelijkheid boden zich te hergroeperen en opnieuw te bewapenen.

'We proberen ze dood te praten,' beklagde Mario zich tegenover Jorge.

Zelfs voor een militaire held zoals majoor Del Basto was dergelijke kritiek op de burgerregering gevaarlijk. Hij deelde zijn meningen alleen met zijn beste vrienden, tot hij zijn woede niet meer kon beheersen. Eind 1988 weigerde Del Basto een promotie tot kolonel en nam ontslag. Hij beschuldigde president Virgilio Barco ervan dat hij de FARC in de watten legde. Toen verdween hij. Jorge had dagenlang niets meer van hem gehoord – niet tot het mysterieuze telefoongesprek dat hem aan boord van deze Avianca-vlucht had gebracht.

'We ontmoeten een paar mensen uit Cali,' zei Mario enkele ogenblikken nadat ze waren opgestegen. Hij boog zich over de lege middelste stoel tussen hen in. De herrie van de motoren waarborgde hun privacy.

'Ken ik hen?'

'Best mogelijk. Het zijn belangrijke plaatselijke zakenlieden.'

Jorge had als jongen in Cali gewoond, toen zijn vader daar brigadecommandant was. En begin jaren tachtig had hij er gewoond toen hij er als partner en ingenieur werkzaam was bij een accufabrikant vlak bij de op twee na grootste stad van Colombia.

'Wat ik je kan vertellen,' ging Mario verder, 'is dat die mensen een serieus probleem hebben met Pablo Escobar. Hij bestookt hun bedrijven, bedreigt hun familie. Een afschuwelijke situatie.'

Jorges gezicht verstrakte onmiddellijk. 'Je wilt toch niet zeggen... dat we de mensen van het Calikartél ontmoeten?'

In januari 1989 wist iedereen in Colombia van de felle vete tussen Escobars Medellínkartel en zijn rivalen in Cali. Bijna een jaar lang hadden de kranten vol gestaan met gruwelijke verhalen over bomaanslagen, verminkingen en schietpartijen. Het aantal onschuldige slachtoffers steeg. Zoals velen van zijn vrienden en kameraden vreesde en verachtte Jorge Pablo Escobar. De drugsbaas had de Colombiaanse regering de oorlog verklaard in een

poging het uitleveringsverdrag tussen Bogotá en Washington te niet te doen. Zijn huurmoordenaars hadden het gemunt op overheidsfunctionarissen, plaatselijke politieagenten, rechercheurs en rechters. Eén Medellín-team had wel heel dichtbij toegeslagen toen het een van Jorges jeugdvrienden had vermoord, een populaire minister van Justitie, Rodrigo Lara Bonilla.

Jorge wist weinig over Escobars rivalen in Cali, kende alleen hun reputatie. Ze werden als minder gewelddadig beschouwd; ze vermoordden in elk geval geen publieke figuren. Sterker nog, de bazen in het zuiden stonden alom bekend als de ‘Heren van Cali’. Toch had Jorge nooit overwogen partij te kiezen. De oorlog tussen de kartels was zijn zaak niet.

‘Je had het me moeten vertellen,’ zei hij. ‘Misschien wil ik hen niet eens ontmoeten.’

Mario haalde zijn schouders op. ‘Maar ze willen jou ontmoeten.’

Verbaasd schudde Jorge zijn hoofd. Een grote criminele organisatie wilde hem ontmoeten. Waarom? Mario keek om zich heen of er iemand meeluisterde en ging toen verder.

Kort nadat hij ontslag had genomen, vertelde Mario, was hij naar Cali geroepen, waar hem een baan werd aangeboden als hoofd van de beveiliging van de familie van Rodríguez Orejuela. Jorge herkende de naam. De Orejuela’s waren de eigenaars van een landelijke keten van apotheken en een voetbalclub en hadden ook nog vele andere legitieme belangen. Maar het was een publiek geheim dat ze ook op grote schaal smokkelden. Net als Escobar ontkenen ze alle drugsbanden. Anders dan Escobar timmerden ze niet aan de weg.

‘Die mensen zijn bang voor hun leven en voor hun families,’ zei Mario. ‘Pablo probeert hen te vermoorden – mannen, vrouwen, kinderen, iedereen.’ Hij zei dat het speciaal oneerlijk was tegenover de clan van Rodríguez Orejuela omdat het ‘geen gewelddadige mensen zijn’. Mario beschreef zijn nieuwe baan als het beschermen van onschuldige vrouwen en kinderen tegen Escobars huurmoordenaars.

‘En ze denken dat jij ook kunt helpen.’

‘Het heeft dus niets met de drugskartels te maken,’ zei Jorge opgelucht.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Mario zei het zo zacht dat zelfs Jorge hem amper kon verstaan. ‘Maar begin niet over kartels. Ze haten het woord. Er is geen Calikartel, begrepen? Het zijn zakenlieden.’

‘Ik snap het. Oké, maar waarom ik?’

Jorge beschouwde zichzelf als een zakenman die motorolie recyclede en een ingenieur die productieprocessen ontwierp en prutste aan camera’s en radio’s. Bij de reservetroepen had hij zich gespecialiseerd in beveiliging en inlichtingen, een betrekkelijk nieuw gebied van persoonlijke belangstelling. Maar hij snapte nog steeds niet waarom hij naar Cali was ontboden.

Hij vroeg nogmaals: ‘Waarom?’

Mario glimlachte, leunde achterover en zei niets.

Jorge was die ochtend in januari niet op zoek naar een baan. Hij had al verschillende ijzers in het vuur liggen, waaronder mogelijk lucratieve onderhandelingen met het Colombiaanse leger. Hij vertegenwoordigde sinds kort enkele Europese bedrijven die geïnteresseerd waren in defensiecontracten in Colombia en andere Latijns-Amerikaanse landen, cliënten die hij in het voorafgaande jaar had leren kennen tijdens een internationale tentoonstelling van producenten van legeruitrusting. Hij was teruggekeerd met monsters van infraroodapparatuur, gecodeerde radio’s en beveiligingsinstrumenten die hij aan legerinkopers in Bogotá hoopte te verkopen.

Maar wat een van de generaals in Bogotá het meest intrigeerde, was het visitekaartje van David Tomkins, een kleurrijke wapenhandelaar in de omgeving van Londen. Tomkins en enkele gepensioneerde militairen van de Britse speciale strijdkrachten boden zich aan om het Colombiaanse leger te instrueren in anti-guerrillatechnieken. Jorge had hun voorstel doorgegeven.

‘Die instructeurs, zijn dat ook huurlingen?’ vroeg de generaal, die ooit adjudant was geweest van Jorges vader. Hij wist dat hij de zoon van de oude generaal kon vertrouwen. ‘Zouden je contactpersonen een clandestiene missie tegen de FARC in overweging willen nemen?’

Enkele dagen later vloog Jorge terug naar Engeland, waar hij Tomkins een voorstel deed: het aanvallen en vernietigen van het

hoofdkwartier van de FARC in de bergen, dat bekendstond als het Casa Verde. Het Colombiaanse leger zou de aanval in het geheim ondersteunen met wapens, explosieven en transport, maar het moest zodanig gebeuren dat het leger elke betrokkenheid kon ontkennen.

De Britse huurlingen hadden een flexibele ideologie waarin plaats was voor een brede waaier aan klanten, maar ze waren felle anticommunisten. Om de deal te beklinken wees Jorge op de langdurige steun van Fidel Castro aan de FARC. De Britten deden graag mee. Hun veldcommandant was een Schot, een zekere Peter McAleese, een geharde oud-sergeant en paratroeper van de Special Air Service (SAS), die ooit een sprong met een falende parachute had overleefd.

De FARC had vele vijanden. Guerrillabendes hadden afgelegen dorpen overvallen, boeren, mijnwerkers en grootgrondbezitters gevangengenomen omwille van het losgeld en zelfs drugsmokkelaars ontvoerd. Toen de Britse commando's in Colombia aankwamen, werden ze verwelkomd door een onwaarschijnlijke alliantie van rijke zakenlieden, mijnwerkers en leiders van het Medellínkartel. De missie werd grotendeels gefinancierd door José Rodríguez-Gacha, een belangrijke landeigenaar en smokkelpartner van Pablo Escobar. Samen met dissidente legerofficieren die wapens en munitie leverden werden de Britten gesteund door een faustisch gezelschap, wat Colombianen *la mesa del Diablo* noemen, de Duivelstafel. En Jorge fungeerde als oberkelner.

In de zomer van 1988 was Jorge – schuilnaam Ricardo – de geheime contactpersoon tussen de commando's en hun Colombiaanse helpers. Als de missie aan het licht kwam, zou het leger elke betrokkenheid ontkennen. Jorge had tot taak de Britten van voedsel, materieel en onderdak te voorzien en hen aan het oog te onttrekken. Een van de weinigen met wie hij over de operatie sprak, was Mario del Basto. Jorge nam hem mee naar de trainingskampen in het oerwoud en stelde hem voor aan Tomkins en McAleese.

De voorbereidingen voor de aanval sleepten zich maandenlang voort. De Britten waren er klaar voor, maar de dissidente le-

geroofficieren aarzelden. Ze waren bang voor politieke repercussies en niet bereid hun carrière op het spel te zetten. Uiteindelijk werd het geheime plan afgeblazen door dezelfde legerfunctionarissen die het hadden gelanceerd.

Maar de commando's vertrokken tevreden en goedbetaald, dankzij de rijke grootgrondbezitters en smokkelaars in Medellín, die de Britten betaalden voor het trainen van hun onsamenvangende privélegers. Eén drugsbaas had zelfs zijn zoon naar de trainingen gestuurd. In november 1988 waren Tomkins en McAleese de laatsten die weer naar huis vlogen. Tijdens een afscheidsonderoeping met Jorge omhelsden ze elkaar en zeiden dat ze uitkeken naar toekomstige opdrachten. 'Tot de volgende keer,' zei McAleese.

Jorge wijdde zich onmiddellijk weer aan zijn verwaarloosde zakelijke belangen, maar nu, acht weken later, vloog hij naar Cali en vroeg zich af waarom.

Op Alfonso Bonilla Aragón, de internationale luchthaven van Cali, stond een auto van hotel InterContinental voor hen gereed. Luxueuze hotelsuites, voorzien van vers fruit en bloemen, waren eveneens in gereedheid gebracht, met de complimenten van de familie Rodríguez Orejuela. Er lag een bericht dat hun afspraak die middag met de 'heren' was uitgesteld. Ze zouden die avond rond tien uur worden opgehaald door een auto.

Dat tijdstip was niet willekeurig gekozen. Het was 's avonds niet druk op straat en iemand die de auto probeerde te volgen zou eerder opvallen. Jorge kende Cali goed en hij merkte onmiddellijk dat ze dezelfde weg terugreden, rondjes reden en opletten om er zeker van te zijn dat ze niet werden gevolgd. Jorge voelde voor het eerst iets van angst. Hij had al sinds zijn jeugd last van claustrofobie. Op de achterbank van de auto van het Calikartel werd zijn keel dichtgeknepen. Hij haalde diep adem en veegde een bezwete hand af aan zijn broek. Hij wilde niet dat Mario het merkte, maar hij had ook het gevoel dat zijn vriend hem in een lastig parket had gebracht.

De slingerende rit eindigde ten slotte bij een ommuurde groep gebouwen. De auto reed door een grote poort, die zich achter

hen sloot. Jorge stapte uit en keek om zich heen. Hij zag overal gaten in de beveiliging. Er liepen tientallen lijfwachten rond, zwaaiend met vuurwapens, maar ze hadden zo te zien alleen aandacht voor de musketen. Niemand inspecteerde de auto. Jorge vond het vreemd dat alle bewakers binnen de muur waren. Hij zag niemand buiten op wacht staan.

Zelfs in het donker kon Jorge zien dat het voorplein vol auto's stond, voornamelijk Mazda sedans en middelgrote terreinwagens, slordig geparkeerd. Een handvol kleinere auto's blokkeerde alle andere. Als er iets gebeurde, zou bijna iedereen in de val zitten.

Een beveiligiger van het kartel begroette hen bij de deur van het hoofdgebouw. José Estrada was een jaar of veertig en oud-sergeant. Hij begeleidde Jorge en Mario door een schijnbaar verlaten huis. De vloeren waren van gepolijst wit marmer. De witte muren en plafonds waren onlangs nog geschilderd. Het meubilair was bekleed met luxueus wit leer. Jorge zag geen boeken, geen speelgoed, geen kinderen, geen rommel van een gezinsleven. Het leek wel een showroom voor interieurontwerpers of een meubeltoonzaal. De stijl gaf Jorge zijn eerste aanwijzing voor de manieren en de smaak van de drugsbaronnen: praktisch, efficiënt en zakelijk.

De bezoekers werden binnengelaten in een grote kantoorruimte, waar vier mannen op hen wachtten. Dat waren dus de godfathers van het Calikartel, dacht Jorge; mannen die voor God speelden met mensenlevens, het regeringsbeleid dicteerden en de nationale economie beïnvloedden. Ze waren fysiek gezien niet bijzonder indrukwekkend. Met zijn bijna een meter vijfentachtig was Jorge langer dan alle anderen in de kamer. Terwijl Mario hem voorstelde, begroette Jorge iedere baas met een glimlach en een handdruk. Ze leken blij hem te ontmoeten... en volstrekt ongevaarlijk, bijna goedmoedig.

Pacho Herrera, zevenendertig, was de jongste van de vier. Dit was een van zijn huizen – zijn witte palet, zijn steriele kamers. Hij zag eruit alsof hij net van de pagina's van een herenmodetijdschrift was gestapt. Pacho was de enige ongetrouwde godfather. Hij was homoseksueel. Jorge had het idee dat Pacho de meelee-

vende, laconieke manieren had van een jonge priester. Wat hij niet wist, was dat de homoseksuele gangster de leiding had over de wreedste afdeling van het kartel.

Chepe Santacruz, vijfenveertig, was gekleed in denim en ka-toen en zag eruit als een boer of een grootgrondbezitter die re-gelrecht van de stallen kwam. Hij leek joviaal en bescheiden, wat ondeugend zelfs. Maar soms ging hij te ver in zijn neiging om te plagen. Zijn grove manier van spreken verraadde zijn ruwe kan-ten. Hij was trots op zijn ongecompliceerde aard. Hij was ook een straatvechter en bij knokpartijen en practical jokes was overdrij-ving zijn handelsmerk.

Gilberto Rodríguez Orejuela, bijna vijftig, was de woordvoer-der en de vaak charmante verteller die eruitzag als een weldoor-voede professor. Hij stelde Jorge onmiddellijk op zijn gemak en leek de officiële gastheer, de voorzitter van de vergadering. In de loop van de avond herkende Jorge Gilberto's onuitgesproken au-toriteit, waaraan de anderen zich onderwierpen.

Gilberto's jongere broer Miguel, vijfenveertig, was een strak kijkende man die dodelijk verveeld keek. Hij zei niets, maar niets ontging hem. Uit eerbied voor zijn plaats in het kartel werd hij Don Miguel genoemd, of gewoon El Señor. Chepe noemde hem graag Limón, Citroen, vanwege zijn zure gezicht en chagrijnige aard. Niemand anders durfde die bijnaam te gebruiken als de don erbij was. Miguel had de leiding over het dagelijkse reilen en zei-len van het kartel, waardoor hij de baas der bazen was. Maar hij en Gilberto waren hechte partners en alle belangrijke kartelzaken werden voorgelegd aan het vierkoppige bestuur dat Jorge en Ma-río begroette.

De twee bezoekers namen plaats in witleren stoelen. Een dienstmeisje in wit uniform serveerde koel vruchtensap. De He-ren van Cali kwamen meteen ter zake. Ze wilden om te beginnen hulp met de persoonlijke beveiliging.

Pablo is een 'bandiet... een crimineel... een krankzinnige vent', zei Chepe. Hij vertelde Jorge dat Escobar dreigde iedereen die banden had met de Calibazen – vrouwen, kinderen, vrienden – te doden. 'Niemand is veilig,' zei Chepe.

'Ik begrijp het,' antwoordde Jorge, denkend aan zijn voormali-

ge klasgenoot, de vermoorde minister van Justitie. 'Escobar heeft mijn vriend Rodrigo Lara Bonilla vermoord, een goed mens.'

Jorge werd even emotioneel. Hij had zelden over de moord op zijn vriend gesproken, maar hier, in het gezelschap van Escobars vijanden, ontdekte hij opnieuw zijn diepgewortelde woede. Hij had geen behoefte die te onderdrukken. Het was duidelijk dat ze allemaal een krachtig sentiment deelden: haat.

Gilberto leek verrast en opgetogen toen hij hoorde van Jorges persoonlijke verlies door toedoen van Escobar. 'Het was een afschuwelijke tragedie,' zei hij meelevend. 'Het was ook dom. Soms gooit Pablo zijn eigen glazen in. Hij begint een oorlog en verwacht vrienden te vinden. Hij is gek. Een gevaarlijke gek.'

Het gesprek kwam op de huidige staat van de kartelbeveiliging. Estrada, de man die ze bij de deur hadden ontmoet, had zijn handen vol aan het beschermen van zijn bazen. Het andere hoofd van de beveiliging was een gepensioneerd Colombiaans legerofficier, die op ongeduldige toon 'majoor Gómez' werd genoemd. Zijn prestaties voldeden blijkbaar niet. Zijn informanten-netwerk was een aanfluiting. Hij was niet agressief. De motie van wantrouwen was unaniem en zijn afwezigheid die avond sprak boekdelen. Jorge wist niet goed wat de Calidrugbaronnen wilden, tot...

'We willen Pablo Escobar dood hebben,' zei Miguel.

'En we willen dat u en uw Britse commando's hem doden,' voegde Gilberto eraan toe.

Jorge keek de kamer rond. Iedereen wachtte op zijn reactie. Mario had hun blijkbaar verteld over zijn contacten met de Britten. Nu begreep Jorge waarom hij naar Cali was ontboden. Het deerde hem niet dat het geheim was uitgelekt. Hij was eerder gevleid dan geschrokken.

Jorge had er tot dat moment nooit aan gedacht de moord op zijn vriend te wreken. Wetshandhaving was een zaak voor politie en justitie. Helaas moest iedereen die een formele aanklacht tegen Escobar probeerde in te dienen dat met de dood bekopen. De zaak bleef officieel onopgelost. Gilberto's uitnodiging overviel hem, maar intrigeerde hem ook. Misschien kon er alsnog gerechtigheid geschieden.

Jorge kon de herkenningmelodie van zijn favoriete film, *The Magnificent Seven*, bijna horen. De gedachte dat hij met een ploeg buitenlandse schutters de stad binnenreed om de grote schurk Escobar te verjagen, riep fantasieën van patriottische heldendaden op. Ze appelleerde ook aan dezelfde hartstochten die ertoe hadden geleid dat hij zich had gemeld voor het reserveleger – een hunkering naar actie en avontuur, allemaal in dienst van God en vaderland. Hij wilde meer weten van het plan van de godfathers.

Ze hadden het doelwit al uitgekozen: Hacienda Nápoles, Escobars bijna tweeduizend hectare grote tropische landgoed aan de rivier de Magdalena. Het was een fantasieland met door de mens aangelegde meren voor watersport, reusachtige zwembaden, een eigen luchthaven en een dierentuin met olifanten, leeuwen, zebra's en zich snel vermenigvuldigende nijlpaarden. Het was ook Escobars eerste keus voor serieus drinken, schransen en feesten. Gilberto, die er ooit te gast was geweest, zei dat als Pablo op Nápoles was, je er donder op kon zeggen dat hij elke dag dronken was.

Jorge informeerde naar het vervoer. Hij zou helikopters nodig hebben. 'Die krijg je,' zei Gilberto. Jorge informeerde naar piloten. 'We hebben piloten die de streek kennen,' zei Gilberto. Jorge wees op het belang van goede inlichtingen en communicatiemiddelen van topkwaliteit – radio's die zelfs in afgelegen, woest terrein betrouwbaar waren. 'We zullen al het nodige doen en je kunt rekenen op de eeuwige dankbaarheid van iedereen in deze kamer.'

Het was duidelijk dat geld geen rol speelde. Jorge werd getroffen door het contrast: het Colombiaanse leger had soms geen brandstof voor zijn helikopters, maar het Calikartel kon een gepapende overval bekostigen. En er was nog iets wat hem frappeerde: de vier miljardairs in de kamer waren, ondanks al hun geld, doodsbang voor Pablo Escobar.

Het was een roes verwekkend moment voor Jorge. Hij voelde zich belangrijk – zorgvuldig geselecteerd voor een grote klus, een enorm avontuur... en een publiek belang. Hij was ook dankbaar voor de kans zich weer met zijn Britse commandovrienden te verenigen. En wat betreft het vooruitzicht dat vier van de rijkste

mannen van het land hem dank verschuldigd zouden zijn, dat overtrof alles. Toch aarzelde hij.

Opnieuw uitstel kon zijn ontluikende bedrijf om motorolie te recyclen in gevaar brengen. Hij hoopte begin volgend jaar te beginnen met het bouwen van een kleine raffinaderij. En hoe zat het met Lena Duque? Ze was Jorges geliefde, zijn compagnon en zijn verloofde. Door de opdracht om Escobar te doden zouden ze hun huwelijk misschien moeten uitstellen.

De godfathers verzekerden hem dat de voorbereidingen voor de aanval niet langer dan enkele maanden zouden vergen. Als Escobar dood was, kon Jorge terugkeren naar Bogotá 'met meer geld dan u ooit nodig zult hebben', zoals Gilberto het stelde.

De besprekingen duurden tot ver na middernacht. Jorge besefte dat hij zijn bedoelingen duidelijk moest maken. Hij zou werken voor beruchte criminelen, aanzitten aan de Duivelstafel. Maar hij redeneerde dat het maar voor even zou zijn en dat hij niets te maken zou hebben met de drugshandel. Hij bedacht dat hij zijn raffinaderij zou kunnen verliezen, maar wel in ruil voor nieuwe, machtige vrienden en met nóg betere zakelijke mogelijkheden in het verschiet. Toen dacht Jorge aan zijn familie. Misschien was een nauwe samenwerking met de godfathers van het kartel niet de moeite waard om zijn reputatie voor op het spel te zetten. Op dat moment overwoog hij het aanbod af te slaan.

Op verschillende momenten in de loop van die avond vertelden de bazen verhalen over hun familie, over hun vrouwen en ex-vrouwen en verschillende gezinnen en over hun bezorgdheid om ieders veiligheid. De privé-informatie was niet zo gedetailleerd dat Jorge bijvoorbeeld Miguels derde vrouw kon opsporen, maar ze werd gegeven in een sfeer van vertrouwen die het Jorge moeilijk maakte zich nu terug te trekken.

Hij dacht er even over zich te verontschuldigen, *Bedankt, maar nee, bedankt* te zeggen, maar wat dan? Zou hij als een veiligheidsrisico worden gezien? Hij had tenslotte nauw samengewerkt met Escobars partners, de financiers van het Casa Verde-complot van de Britten. De godfathers in Cali waren vast en zeker ook op de hoogte van het huurlingenproject. Als hij nee zei, zouden ze dat dan als een persoonlijke afwijzing opvatten, of erger nog, als een

teken van trouw aan de Medellínbazen? Zou Jorge in de kofferbak van een van die geparkeerde auto's eindigen? Hij onderdrukte een rilling.

Jorge beseftte dat hij bang was om nee te zeggen. Godzijdank. Want diep in zijn hart wist Jorge ook dat hij eigenlijk niet wilde weigeren. Hij voelde zich opgelucht toen hij aankondigde: 'Ja, ik doe het.'